

”Cea mai gravă formă de nedreptate e justiția închipuită” (Platon)

Doamnelor și domnilor,

8.000 de oameni în detenție ilegală. Aceasta este cifra neoficială a masacrului judiciar din România ultimilor 4 ani reprezentat de nerespectarea deciziei nr. 297/2018 a Curții Constituționale de către magistrații români. Este un adevăr pe care statul român încearcă din rășputeri să-l ascundă. El continuă și astăzi, fără ca cineva să facă ceva.

Această scrisoare este adresată, în primul rând, acelor dintre dumneavoastră care sub diferite forme reprezentați una dintre cele trei puteri legitime consacrate într-o țară democratică, așa cum se consideră a fi și România, respectiv puterea executivă, puterea legislativă, dar mai ales puterea judecătorească.

Deopotrivă, această scrisoare este adresată avocaților care își apără clienții care se regăsesc acum în detenție ilegală, fără a fi avut parte de un proces corect. În sfârșit, acest demers se constituie și într-o invitație la reacție din partea celor care se află în situația juridică descrisă în această **Scrisoare Deschisă** și care nu înțeleg cum este posibil ca într-o țară, care se pretinde a fi un stat de drept și democratic, un număr de oameni să continue să se găsească în detenție ilegală. Le adresez, pe această cale, un îndemn ferm de a reacționa și de a acționa pe toate căile legale – juridice, dar nu numai – pentru a-și recăpăta libertatea, de care au fost privați în mod abuziv și în mod ilegal. Iar, dacă nu, măcar să vorbească răspicat despre ceea ce se întâmplă!

Oriunde legea se termină, începe tirania, pentru că atunci când legea este ignorată, un rău va fi produs asupra altui semen; deopotrivă, oricine aflat într-o poziție de autoritate își depășește drepturile ce i-au fost conferite prin lege, uzând de prerogativele avute la dispoziție și astfel depășindu-și atribuțiile, încetează să mai fie un magistrat, pentru că uzând de forță și acționând în afara autorității conferite de lege, acesta se comportă precum orice altă persoană care, prin forță, încalcă drepturile altei persoane.

Aceste afirmații nu îmi aparțin mie – deși mi-ar fi plăcut, ce-i drept – ci filosofului englez **John Locke**, care a concluzionat – mult mai bine decât mine, iar asta acum aproape patru secole, când erau puse bazele societăților democratice și ale statului de drept – că atunci când orice persoană investită cu autoritate, de către stat, își depășește prerogativele sale legale sau încalcă legea, în orice fel, aceasta încetează „**să mai fie un magistrat și, acționând fără niciun fel de autoritate, alta decât cea conferită de lege, poate fi văzut ca orice alt individ care, prin forță, uzurpă și încalcă drepturile altuia.**”

În ansamblu, altfel spus, nu contează dacă tirania este exercitată de o singură persoană sau de către un grup de persoane aparținând uneia dintre cele trei puteri legitime. Rezultatul este același și se va solda, de fiecare dată, cu suferința sau chiar cu moartea unui număr foarte mare de oameni... **prin exercitarea tiraniei, în numele dreptății, dar în disprețul legii!**

Echilibrul celor trei puteri, într-o democrație reală și viabilă, ne garantează nouă, tuturor, existența în ansamblu a acesteia și a prezervării libertății cetățenilor. Orice încercare a uneia dintre cele trei puteri de a submina legitimitatea vreuneia dintre celelalte două conduce la alunecarea statului către tiranie sau autocrație, așa cum s-a mai întâmplat relativ recent în istoria României... de prea multe ori, în ultimul secol!

În al doilea rând, această scrisoare este adresată celor mai importanți reprezentanți ai presei românești, cei ce reprezintă – în mod neoficial, dar într-o democrație – cea de-a patra putere într-un stat. Dumneavoastră, cei din presa română, aveți datoria deopotrivă morală și deontologică de a trage un semnal de alarmă ori de câte ori, în statul român, au loc abuzuri asupra propriilor săi cetățeni, abuzuri ce uneori au condus la moartea celor nedreptățiți.

În al treilea rând, această scrisoare este adresată reprezentanților cancelariilor occidentale, care acționează și în calitate de garanți, în fața lumii, confirmând astfel că România este o democrație, în care statul de drept funcționează, iar abuzurile statului împotriva propriilor cetățeni nu sunt tolerate.

Pentru aceia dintre dumneavoastră ce nu vor avea răbdarea să citească această scrisoare până la capăt, vă invit, după acest preambul, să încercați să vă răspundeți – și poate să îmi răspundeți – la următorul **DECALOG**:

Întrebarea 1: este adevărat că, în România, deciziile CCR sunt obligatorii pentru toată lumea, deci cu atât mai mult pentru sistemul de justiție?

Răspuns: DA. Constituția României prevede la articolul 147, paragraf (4), că deciziile CCR sunt general obligatorii, de la data publicării lor în Monitorul Oficial.

Întrebarea 2: este adevărat că decizia CCR cu numărul 297/2018 prevede că, în anumite cazuri, anumite dosare sunt deja prescrise, iar timp de 4 ani această decizie nu a fost respectată de sistemul de justiție?

Răspuns: DA. Decizia CCR nr. 358/2022 statuează clar și fără echivoc acest lucru.

Întrebarea 3: care au fost cauzele pentru care sistemul de justiție din România nu a respectat decizia nr 297/2018 a CCR?

Răspuns: aparent, ar fi vorba despre ignoranța „in corpore” a întregului sistem de justiție din România, dar mai ales cea a judecătorilor ÎCCJ care au creat jurisprudența instituțională (aplicând greșit decizia nr 297/2018 a CCR) pentru toate instanțele din România.

Întrebarea 4: care au fost consecințele nerespectării, timp de 4 ani, de către sistemul de justiție din România a deciziei nr. 297/2018 a CCR?

Răspuns: trimiterea ilegală a unor oameni la închisoare. Pe cale de consecință, de mai bine de 8 ani, statul român ține oameni în detenție ilegală.

Întrebarea 5: este adevărat că și după publicarea deciziei nr. 358/2022 a CCR – care statuează, încă o dată, neconstituționalitatea art. 155, lit. d, din Codul Penal, la fel ca și decizia nr. 297/2018, nerespectată de justiția din România timp de 4 ani – au existat judecători români, care nici de această dată nu au respectat legea continuând să trimită oameni la închisoare, deși dosarele erau prescrise?

Răspuns: DA. Un prim exemplu este decizia penală nr. 1049/A/25.07.2022, pronunțată de Curtea de Apel București – Secția I Penală, în dosarul nr. 45188/3/2018. Chiar mai mult decât atât, același complet a reliefat o **practică constantă în nerespectarea deciziilor** nr. 297/2018 și nr. 358/2022 ale CCR, în acest sens putând fi date ca exemplu și decizia penală nr. 1075/8.08.2022 pronunțată în dosarul nr. 1016/339/2020 sau decizia penală nr. 912/3.06.2022 pronunțată în dosarul nr. 8197/1748/2020. Se observă, fără doar și poate, că într-un interval de **doar 3 luni**, doar un singur complet de la Curtea de Apel București – Secția I Penală, a pronunțat **3 (trei) hotărâri ilegale**, cu consecințele încarcerării ilegale a inculpaților din dosarele respective.

Întrebarea 6: au fost eliberați toți cetățenii români aflați în detenție ilegală din cauza nerespectării de către sistemul de justiție a deciziilor CCR – nr. 297/2018 și/sau 358/2022?

Răspuns: NU. România continuă să aibă oameni aflați în detenție ilegală, iar numărul acestora pare să nu intereseze pe nimeni, așa încât cifra reală nu este cunoscută.

Întrebarea 7: de ce nu sunt eliberați cetățenii români aflați în detenție ilegală ca urmare a nerespectării de către sistemul de justiție a deciziilor nr. 297/2018 și/sau 358/2022 ale CCR?

Răspuns: o primă ipoteză este aparenta lipsă a unui cadru legal, iar de acest lucru – dacă aceasta ar fi realitatea – se fac vinovați Parlamentul și Guvernul României, cărora li se alătură ÎCCJ, care putea emite – între 2018 și 2022 – o hotărâre prealabilă, prin completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, cu caracter obligatoriu.

O a doua ipoteză, ar consta în faptul că pur și simplu există o conivență, o înțelegere tacită, între toți actorii statului român prin care se încearcă mușamalizarea abuzului făcut de justiția română, timp de 4 ani, concretizat în detenția ilegală a unor oameni și care continuă și în prezent.

Întrebarea 8: *este compatibilă noțiunea de „stat de drept” cu detenția ilegală a unor oameni, a căror unică vină este că justiția română nu a respectat timp de 4 ani deciziile nr. 297/2018 și/sau nr. 358/2022 ale CCR?*

Răspuns: NU. Dar, cu toate acestea, în mod paradoxal, în România răspunsul este DA.

Întrebarea 9: *care este motivul din cauza căruia oamenii trimiși ilegal la închisoare, din cauza erorilor făcute de către sistemul de justiție – **majoritatea chiar și recunoscute de către acesta** – nu pot fi eliberați niciodată?*

Răspuns: nu crede nimeni că poate există vreun astfel de motiv într-un stat de drept ce se pretinde a fi democratic, dar poate exista într-un stat care alunecă spre tiranie.

Întrebarea 10: *care este părerea ambasadelor occidentale despre faptul că în România există detenție ilegală, iar statul român încearcă să ascundă acest lucru?*

Răspuns: noi, cei aflați în detenție ilegală, chiar așteptăm un răspuns, pentru că încă vrem să credem în prevalența legilor asupra oricăror alte interese, fie ele legitime sau (mai degrabă) nu.

Acum, mai departe, celor dintre dumneavoastră, **doamnelor și domnilor**, care veți alege să citiți în continuare această scrisoare, vă voi semnala și vă voi arăta că, în România, împotriva tuturor principiilor enunțate mai sus, există cetățeni aflați în detenție ilegală, pe care statul român îi ține prizonieri, chiar mai rău decât în perioada anilor '50.

Puteți să rămâneți surzi sau orbi la aceste crunte abuzuri, care duc la suferința nedreaptă, la îmbolnăvire și chiar la decesul acestor oameni, doar dacă alegeți să o faceți în disprețul total al legilor și al Constituției României.

Doamnelor și domnilor,

Mă numesc Lucian Duță, am 53 de ani și sunt medic, în prezent aflându-mă în detenție ilegală, în penitenciarul Rahova.

Sunt doar unul dintre oamenii trimiși ilegal la închisoare, în perioada 2014 – 2022. Acest lucru a fost posibil din cauza ignorării de către judecătorii români, timp de 4 ani a cel puțin unei hotărâri ale Curții Constituționale a României, respectiv hotărârea nr. 297 din 2018. Vă reamintesc că, potrivit Constituției României, hotărârile CCR sunt general obligatorii din momentul publicării acestora în Monitorul Oficial al României, deci cu atât mai mult pentru judecătorii români, a căror principală îndatorire este aceea de aplicare, în totalitate, a legilor și a prevederilor constituționale.

Această hotărâre a CCR statua, fără drept de echivoc, neconstituționalitatea parțială a art. 155 alin. 1 din Codul Penal, consecința imediată fiind faptul că în unele dintre cazurile supuse cercetării penale sau cercetării judecătorești nu mai există prescripție specială, operând doar prescripția generală.

În mod natural, judecătorii români erau obligați să respecte și să aplice decizia judecătorilor constituționali și să constate, pe cale de consecință, că un anumit număr de dosare trebuiau declarate ca fiind prescrise, urmare îndeplinirii termenului de prescripție generală, tragerea la răspundere penală a persoanelor din acele dosare nemaifiind legal posibilă.

Așa cum cunoașteți cu toții, prescripția reprezintă un instrument juridic prezent în toate sistemele de drept din lume și, în esență, reprezintă acea perioadă de timp în care o persoana poate fi trasă la răspundere penală, fără a transforma dreptul la opresiune al statului într-un instrument aplicabil discreționar sau sine die.

Decizia CCR nr. 297 din 2018 este consecința conjugării a doi factori esențiali: ignoranța celor care au elaborat textele noului Cod Penal, precum și încetineala – voită sau nu – a anchetelor penale desfășurate de procurorii români. Chiar dacă această decizie a provocat nemulțumiri, unele poate justificate pentru societatea românească, ea trebuia obligatoriu respectată și aplicată, așa cum prevede în mod imperativ și fără echivoc actul ce reprezintă fundamentul statului român, respectiv Constituția României.

În mod cu totul surprinzător, poate cu doar două sau trei excepții, decizia CCR evocată nu a fost niciodată aplicată. Deși contează mai puțin dacă acest fapt a fost rezultatul ignoranței sau al relei credințe, imputabile multor judecători români de pe toate palierele, mult mai grav este faptul că timp de 4 ani – de la publicarea Deciziei nr. 297 din 2018 – și alți 4 înainte, au fost oameni trimiși ilegal la închisoare pentru fapte ce, din punct de vedere juridic, nu le mai erau opozabile.

Aceasta reprezintă una dintre cele mai mari erori făcute vreodată de justiția română, dacă nu probabil cea mai mare represiune nedreaptă îndreptată împotriva propriilor cetățeni, cel puțin după 1989, soldată cu detenția ilegală a unor oameni, cu îmbolnăvirea unora dintre ei sau poate chiar decesul. Această veritabilă execuție judiciară în masă, înfăptuită de o parte a statului român, în timp ce cealaltă parte continuă să asiste impasibilă, în urma căreia nenumărați copii au rămas fără părinți, iar multe familii au fost destrămate, a părut că ia sfârșit în anul 2022, când – din nou – Curtea Constituțională a României a sancționat ilegalitățile comise de către statul român între 2014 și 2018, pe de o parte, respectiv 2018 și 2022, adoptând o nouă decizie, respectiv Decizia nr. 358 din 26 mai 2022.

Această nouă hotărâre statuează, fără echivoc, două aspecte fundamentale și extrem de grave: primul dintre acestea, ca și decizia anterioară nr. 297 din 2018, reafirmă neconstituționalitatea art. 155 alin. 1 din noul Codul Penal și, pe cale de consecință, prescrierea faptelor în unele dosare aflate în diverse stadii de cercetare; al doilea – mult mai grav – că timp de 4 ani de la precedentă decizie, judecătorii români au interpretat eronat, din ignoranță – eu aș spune, iar asta fără să greșesc, cu rea-credință – decizia nr. 297 din 2018 a CCR, având ca rezultat trimiterea ilegală și detenția nedreaptă a unor oameni.

După publicarea în Monitorul Oficial al României a Deciziei nr. 358 din mai 2022 a CCR era de așteptat ca toți cei condamnați ilegal timp de 4, ba chiar 8, urmare nerespectării deciziei nr. 297 din 2018, să fie eliberați. Acest lucru, din păcate, nu numai că nu s-a întâmplat, dar – mult mai grav – pe lângă faptul că statul român nu a îndepărtat nedreptatea și ilegalitățile comise prin detenția ilegală la care și-a supus proprii cetățeni, acesta continuă să ignore și să încalce și astăzi cele două decizii ale CCR, încercând să ascundă sub preș, prin tot felul de tertipururi, veritabilul masacru înfăptuit de unii judecători români.

Motivația legală – nu-i așa?! atrocitățile statului au întotdeauna un „temei legal” – este deopotrivă absurdă și acoperită de ridicol: toți cei condamnați ilegal care doresc să exercite o cale extraordinară de atac, cerând să li se aplice legea, nu o pot face dacă în timpul procesului au invocat Decizia nr. 297 din 2018 a CCR. Cu alte cuvinte, dacă ai fost ilegal trimis la închisoare pentru că ai invocat decizia CCR pe care judecătorii nu au catadicsit să o respecte, astăzi nu mai ai dreptul la nimic.

Astăzi știm cu precizie că între 2014 și 2022 unii oameni au fost ilegal condamnați la închisoare de către sistemul de justiție din România. De asemenea, mai știm că oamenii continuă să fie ținuti ilegal în închisori, deoarece statul român refuză să facă ceva pentru a corecta aceste abuzuri, considerând că prin alte abuzuri le poate acoperi pe cele comise anterior.

Mai mult, pare că există o complicitate monstruoasă între toate cele trei puteri ale statului român pentru a trece sub tăcere aceste veritabile crime judiciare soldate cu suferința ilegală a unor oameni. **Să nu ne mai ascundem... adevărul este că încă există judecători români, care, într-un dispreț complet al legii, fac fie ce vor ei, încălcând legile cu bună-știință, fie ce li se dictează!**

Doamnelor și domnilor,

Cele descrise de mine, în această scrisoare deschisă, reprezintă unul dintre multele exemple ale veritabilei execuții judiciare în masă, aflată în plină desfășurare, chiar sub ochii dumneavoastră. Să nu ne dorim un stat în care se face dreptate... pentru că asta ar însemna ANARHIE, pentru că **un stat fără de lege este o tiranie!**

Ca orice om sunt obligat să am speranțe și, de aceea, nădăjduiesc că printre cei ce au citit această scrisoare, până la capăt, vor exista și unii care încă mai cred în lege și în supremația ei. Chiar dacă unii încearcă să relativizeze adevărul, folosind diverse tertipuri, acesta rămâne în esența lui unic, iar adevărul este că justiția din România a greșit într-un mod greu de catalogat sau de cuantificat. Astăzi, se încearcă ascunderea acestor erori mizându-se pe faptul că pe nimeni nu interesează, poate, soarta câtorva oameni condamnați ilegal, prin nerespectarea legii. Îmi păstrez, însă, speranța că poate cineva din statul român încă iubește dreptatea și supremația legilor și a Constituției, învingându-și astfel frica și dând dovadă de curaj pentru a repara ceea ce mai poate fi reparat.